

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXI. ročník

číslo 5/květen 2015

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.05	společné čtení (<i>Jacques Philippe – Vnitřní svoboda</i>)
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	15.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každý 1., 3. a 5. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	17.00	starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

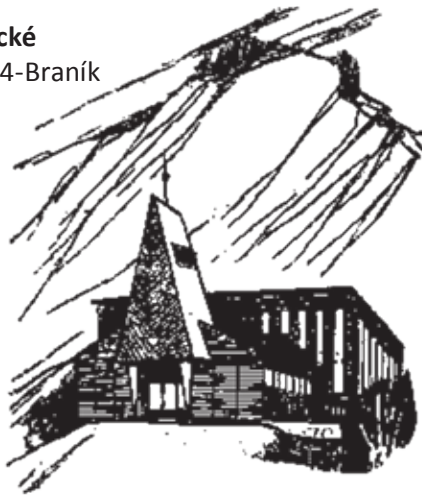
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

Znamení, která nás provázejí

Ježíš jim řekl: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen. Ty, kdo uvěří budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky; budou brát hady do ruky. A vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane; na choré budou vzkládat ruce a uzdraví je“. Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží. Oni pak vyšli, všude kázali a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrdoval znameními. (Mk 16,15–20)

Těmito slovy končí Markovo evangelium. Učedníci, kteří ještě nedávno zcela odmítli svědectví Marie Magdaleny o prázdném hrobě, jsou nyní poslání jako zvěstovatelé vzkříšeného Pána do celého světa. Ponesou radostnou zvěst všem. Ježíšův příkaz je tedy samou podstatou křesťanské misie, šíření evangelia mezi národy. Je to ovšem něco zcela jiného než vnučování určité civilizační kultury, jak to křesťané nejednou dělali, když se spojili s mocí světa a jeho zájmy. Jako by zcela zapomněli, že evangelium nelze šířit ohněm a mečem, jen bezbranným zvěstováním, jemuž dává přemáhající moc neviditelný a přece přítomný Pán. Dozajista přijetím evangelia se otevírá člověku jediná cesta ke spáse, stejně jako jeho odmítnutím se zbavuje vší naděje. Tak jednoznačně to zní z Ježíšových úst a Ježíšovi vyslanci vážnost těchto slov nesmějí nijak oslabit: „*Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen, kdo neuvěří, bude odsouzen.*“ Taková provokativní určitost budila vždy prudký nesouhlas a učedníci, posláni do celého světa by se s touto zvěstí asi daleko nedostali; je to úkol nad lidské síly. Poslední verš evangelia však ujišťuje: „Pán s nimi působil a jejich slova potvrdoval znameními.“

...

Ale Ježíš tato „znamení“ – jedná se o zázraky – nerezervuje jen pro ně. „*Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: Ve jménu mém budou vyhánět démony a mluvit novými jazyky, budou brát hady do ruky, a vypijí-li něco smrtícího, nic se jim nestane, na choré budou vzkládat ruce, a uzdraví se.*“ Pět znamení provází podle jeho ujištění ty, kdo mu uvěří. Až se nám z toho točí hlava: vždyť se tu jedná nepochybně i o nás! Jak vůbec těmto slovům rozumět, když nic takového jsme nikdy neprožili? Je to příliš krásné, ale i ti nejopravdovější křesťané chodí k lékaři, a nepijí z žádné strouhy, protože mají

strach z infekce. Bere-li naopak někdo do rukou hady, je to možná chovatelský zájem, ale vůbec nic to nevypovídá o jeho víře.

Neděle svatodušní nám připomíná událost prvních Letnic. Duch svatý byl padesátý den po Vzkříšení seslán apoštolům a ohnivé jazyky nad hlavou každého z nich to viditelně potvrdily. Ale tento podivný úkaz, který se už nikdy neopakoval, není skutečný vrchol. Tím je zvěstování apoštolů, kteří v moci Ducha svatého začali kázat o svém Pánu a posluchači ze všech národů – bez ohledu na jazykovou bariéru – jim dokonale rozuměli: *„Všichni je slyšíme mluvit v našich jazycích o velikých skutcích Božích!“* (Sk 2,11). Tato jasná, srozumitelná řeč, která vede k víře v Ježíše jako jediného Pána, je něco nového a může být právě oním znamením, jež provází Kristův lid. Stejně tak jím ovšem může být jeden z duchovních darů (charismat), jež zmiňuje apoštol Pavel jako „mluvení v jazycích“ (1K 14,2); jde tu o „osobní komunikaci s Bohem“ v nejistitelném jazyku. Je mnoho křesťanů, kteří tento dar dostali.

Apoštol Pavel jich znal celou řadu – o tom se dočteme v jeho listu do Korintu. Ale právě tam připomíná, že jsou „rozdílná obdarování“ (1K 12,4), že křesťan nemá nikdy všechno, co Duch svatý dává, ale jen část tohoto bohatství. Někdo dostal něco tak atraktivního, jako je dar uzdravování, ale ten druhý má zase moudré slovo či víru. Každý má tím sloužit druhým, nikoli sobě a své samolibosti.

A tak se zase můžeme vrátit k tomu, čím končí Markovo evangelium. Znamení, že budou Ježíšův lid „provázet“, aby se podle jeho vůle uskutečnila, jsou možnosti, nedějí se však s automatickou nutností. Doprovází nás, ale nemusí se zviditelnit za každých okolností, vždy a všude. Však sám apoštol Pavel sice uzdravil modlitbou a vzládáním rukou nemocného (Sk 28,8), ale svému churavějícímu spolupracovníku Timoteovi takto zázračně nepomůže, ale doporučí mu lék: *„Kvůli svému žaludku a kvůli svým častým nemocem mírně uživej vína.“* (1Tm 5,23)

Tato Ježíšova znamení nejsou – stejně jako charismata – dána všem stejně. Možná, že některé je svěřeno jen někomu a že jeho působení se děje v skrytosti, aby nebylo zneužito. Možná, že je určeno jen pro určitou mezní situaci. V celém Novém zákoně čteme pouze o apoštolu Pavlovi, že jej kousla zmije a nic se mu nestalo. Bylo by však pokoušením Pána Boha, kdybychom si chtěli vyzkoušet – s odvoláním na náš dnešní text – něco podobného. To, co bylo dáno apoštolu Pavlovi, nemusí být dáno dnes nám, když můžeme užít séra. Stejně tak by bylo zneužitím Ježíšových slov, kdybychom svévolně pili jed, abychom si dokázali svou víru.

Ta znamení provázejí církev, která se narodila o prvních svatodušních svátcích, jako znamení skryté Ježíšovy moci. Nemůžeme je podle svých přání zviditelnit, stejně jako si nemůžeme vynutit charismata, jež by nám vyhovovala. Možná, že všechno je velmi obyčejné a civilní, ale G. K. Chesterton má pravdu, když říká: „Nejneuvěřitelnější na zázracích je to, že se dějí“.

Dějí se všude tam, kde ve víře se odvážíme spolehnout na svého Pána a jeho slovo. Amen.

Z Postily Lud'ka Rejchrt

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis ze 754. a 755. schůzí staršovstva konaných v dubnu a květnu 2015

První a **VOLEBNÍ** schůze nového staršovstva začala 13. 4. 2015 (zápis byl v dubnové Bráně). Musela být ovšem dvakrát odročena (na 20. 4. a 27. 4.), protože teprve napotřetí se dva starší uvolili kandidovat na kurátora: Iva Jungwirthová (získala 4 hlasy) a David Slabý (7 hlasů). **Kurátorem** tak byl zvolen *David Slabý*. ☞ **Místokurátorem** byl zvolen *Jan A. Dus*, **předsedou staršovstva*** *David Slabý*. ☞ Staršovstvo usneslo, že náhradníci, podobně jako v předchozích šesti letech, se účastní schůzí s hlasem poradním. ☞ **Pokladníkem** byla zvolena *Jana Stralczyňská*, **zapisovatelé** *Jiří Holý* a *Jan A. Dus*. ☞ **Nedělní ohlášky** bude mít zpravidla služba.

V neděli 17. 5. 2015 budou našimi hosty **SYNODÁLOVÉ** – čtyři zástupci chrudimského seniorátu, kteří se účastní synodu ČCE v těchto dnech. Kázat bude farář Jakub Keller. Po bohoslužbách jsou všichni zváni na studený oběd. Poté bude příležitost zeptat se synodálů, čím se synod – vrcholný orgán naší církve – zabýval. S nabídkami pomoci při organizaci oběda se prosím obračete na sestru Miladu Borovskou.

Dlouhodobě podporujeme **NEPÁLSKÉ STUDENTY** teologie. V předchozích letech studium úspěšně dokončili Vanatlanga Chettri a Daniel Mohato. Třetí student, Daud Tamang studoval tak úspěšně, že místo předpokládaného ukon-

* Na vysvětlenou: „předsedou staršovstva“, jenž připravuje a řídí schůze, může být podle řádů ČCE pouze farář nebo kurátor sboru. U nás tuto funkci tradičně zastává kurátor.

čení studia v příštím roce absolvuje již letos, peníze na jeho studium již tedy nemusíme zasílat. Staršovstvo se usneslo podpořit dalšího studenta. Bližší informace v Bráně pravidelně poskytuje sestra Jitka Zvánovcová.

Na hlavní dar lásky pro Jeronýmovu jednotu jsme odeslali 10.000 Kč. Částku do 800 Kč jsme přislíbili jako podporu na účast dětí z našeho sboru v regionálním kole znalostní biblické soutěže (Biblická stezka). (Dodatek: díky úsporám na dopravu se nakonec jednalo jen o 200 Kč; zato lze očekávat další výdaje v souvislosti s potěšujícím faktem, že jedna naše hlídka postoupila do vyššího kola soutěže.)

Květnová schůze staršovstva 11. 5. začala **UVÍTÁNÍM** nové členky sboru, Markéty Kittlové. Máme radost z každého příchozího, těšíme se, že se jí a jejím dětem bude u nás líbit.

Vyslechli jsme referát J. F. Pechara o druhém setkání tzv. **STŘEŠOVICKÉ INICIATIVY** – diskusního fóra pražského seniorátu, na němž se uvažuje mimo jiné o církevních financích. Stejnému tématu se bude věnovat blížící se synod ČCE, jehož se náš farář účastní jako synodál. Státní příspěvek pro ČCE (tzv. restituce) představuje cca 70 milionů Kč ročně po dobu třicet let. Vypadá to jako hodně peněz, avšak je také třeba vzít v úvahu, že následně bude veškeré státní financování církví zastaveno. A ještě pro srovnání – roční rozpočet Diakonie ČCE je cca 600 milionů Kč. Do úvah, jak s těmito penězi v nadcházejících letech hospodařit, se promítá řada dalších témat ze života a směřování celé církve. Celocírkevní solidarita a rušení malých sborů, patronáty silnějších sborů nad slabšími, personální fond a platy kazatelů, salár a desátky, podpora diakonických projektů a růst obětavosti – o tom všem se v církvi již delší dobu diskutuje. Bude třeba vyvážit různé názory, jedno však je jisté už nyní – finančně zabezpečit naši církve nebude vůbec jednoduché.

Co se týče přístavby, čekáme na stavební povolení a mezitím diskutujeme o detailech interiéru.

jad, jh

Z KALENDÁŘE:

- 17. 5. v 9.30 bohoslužby s VP, káže Jakub Keller
- 19. 5. v 18.00 prezentace knihy „Povídá se... podle Tóry“
- 24. 5. v 9.30 bohoslužby s VP, křest, káže Jaroslav F. Pechar
- 29. 5. (pátek) od 20.00 Noc kostelů
- 31. 5. v 9.30 bohoslužby, káže Pavel Hanych
- 7. 6. v 9.30 bohoslužby „pro děti (i dospělé)“, káže Pavel Hanych

ROZHOVOR „BLAFA“ S KURÁTOREM

Co je zač ten nový kurátor?

■ *Jak ti mají lidé říkat?*

Nejlépe slyším na oslovení „Blafe“, občas se ohlídnu i na „kafe“. Obyčejné „Davide“ mi taky naprosto vyhovuje a jestli chcete, vymyslete mi jakoukoli další přezdívku. Pokud můžete, tykejte mi, význam vykání beztak nechápu.

■ *V branickém sboru jsi v povědomí jako vedoucí tábora a dorostu. Má smysl s tebou dělat rozhovor?*

Určitě. Jednak ti, kteří zrovna nemají děti v tom správném věku, o mně pravděpodobně nevědí skoro nic. A jednak role vedoucího akcí pro děti je pořád jenom role, jedna z mnoha – vedle toho jsem manžel, otec, zaměstnanec a manažer malého týmu. A i to jsou „jen“ role, tedy vnější projevy toho, že jsem se odvážil přijmout některá postavení, která mě teď zpětně formují.

■ *V tom případě bys mi mohl říct něco o tom, jaký jsi uvnitř.*

Racionalista: jsem přesvědčen, že vše je v jádru logické a že poctivě používaný rozum člověka nevyhnutelně přibližuje pravdě.

Matfyzák (protože tím se člověk nestává, ale rodí): nepřekvapí mě, když druzí netuší o existenci matematických a inforatických témat, ve kterých sám nacházím hluboké zaujetí.

Liberal: Zákony a pravidla považuji jen za dočasná omezení pro dobu, kdy nejsme dostatečně vyspělí na to, abychom chápali a žili jejich pravý obsah.

A v neposlední řadě člověk: neustále hřešící a neustále vykupovaný Kristovou krví. „A to je taková čest, že i ten nejubožejší žebrák může pozvednout hlavu, a zároveň taková hanba, že ji musí sklonit i ten nejmocnější vládce na světě.“*

■ *O víře měla být další otázka, tak tedy: jaký je podle tebe Bůh?*

O tom bych dokázal mluvit dlouho. Pokusím se krátce vystihnout, co považuju za důležité a co mě oslovuje v poslední době.

Bůh je nekonečně chápatý. Za ním nikdy nemusíme omluvně chodit se slovy: „Já jsem to tak nemyslel.“ Má naši duši přečtenou. Ví, co děláme z čistého srdce, a nepohorší se nad žádnou myšlenkou, slovem ani skutkem. Ani

* C. S. Lewis, *Letopisy Narnie: Princ Kaspian*

nad těmi hříšnými. Místo toho nám tiše stojí nablízku a nabízí uzdravení, za které drazé zaplatil.

Bůh nás chce svobodné. Nejsme na světě proto, abychom byli šťastní, a nejsme na světě proto, abychom trpěli. Nemáme žít ani v hrůze z trestu, ani v zajetí hříchu, protože obojím zakopáváme své hřivny. Jsme tu, abychom se uskutečňovali, abychom dosahovali potenciálu, který v nás a pro nás Bůh sám připravil. Vzdal se v nás části své svrchovanosti, aby každému z nás mohl říct: „Překvap mě.“

Bůh je blízko i daleko zároveň. Nepochybuju, že má hluboký zájem na mně jako svém synu, že mám jeho plnou pozornost, že jsem jeho a že mě nikdy neopustí. Současně je to všeobímající mocnost, která nás stvořila s naší malostí a omezeností, a i když je naším celoživotním posláním Boha hledat a poznávat a být jeho obrazem, bylo by bláhové se domnívat, že ho stihneme cele pochopit. On „*není ochočený lev*“. Je jiný než my, ne jenom tím, že je lepší ve všech ohledech, ale tím, že je Bůh.

*„Nedotkl jsem se Boha, ale bůh, který dovolí, abychom se ho dotkli, není už bohem. Stejně tak jestliže vyhoví modlitbě. Poprvé jsem pochopil, že velikost modlitby spočívá především v tom, že na ni nepřichází odpověď, a že podobná směna nemá nic společného s nechutným obchodem. A že učit se modlitbě znamená učit se tichu. Že láska začíná teprve tam, kde už nelze čekat žádný dar. Láska je především modlitba a modlitba je ticho.“**

■ *Listuješ v knížkách C. S. Lewise a v Citadele A. de Saint-Exupéryho. Jsou to tví oblíbení autoři?*

Ano. Lewisovy *Letopisy Narnie* a *K jádru křesťanství* pro mě byly významné, když jsem si před lety poprvé pořádně formuloval víru. Jeho racionální a deduktivní přístup mi imponoval. Zajistil, že jsem rozpoznal kvalitativní rozdíl mezi křesťanstvím a jinými náboženstvími a s jeho pomocí jsem definitivně přijal tu logiku, která za křesťanstvím je. Poté jsem od něj přečetl skoro všechno, co v češtině vyšlo, a zapůsobil jsem tím na Bětku (svoji ženu), která se tak (zcela mylně) domnívala, že oplývám láskou k literatuře. (Něméně jsme se alespoň shodli na tvrzení, že literatura je kanál.)

Po Citadele jsem poprvé sáhnul asi před dvěma lety, do té doby jsem ji měl zařazenou mezi nesrozumitelnými a divnými knihami. Když jsem se do ní ale pořádně začel, oslnila mě svojí formou, hloubkou a způsobem, jak ke mně promlouvá. Obrazy a podobenství obcházel můj rozum a jako kdyby

* *A. de Saint-Exupéry: Citadela*

na mého ducha působily přímo, aby pak ten dovolil mojí mysli teprve zpětně zhodnotit, jaké myšlenky jsem tím přijal. Proměnil se můj pohled na smysl každodenních činností a jejich motivací či hodnotu tradic a obřadů. Poznal jsem, jak moc svobodné a přitom oddané nás Bůh chce mít.

■ *V branickém sboru ses zatím nejvíc angažoval ve vedení dorostu a letního tábora Pecka. Jaké to pro tebe bylo?*

Připravovat pro děti program dorostové schůzky, výpravy či tábor tak, aby je bavil a obohatil, pro mě byla vzhledem k mé introvertní a nespolečenské povaze zajímavá zkušenost a velká výzva. Ale ještě mnohem náročnější – spíš psychicky než časově – byla složka „výchovná“. Vedoucí musí maximálně vycházet vstříc rodičům a být si vědomi toho, že jim v dobré víře svěřují to nejcenější, co mají. A tak jako většina rodičů i já považuju za smysl i cíl křesťanské služby dorostu jeho zakořenění ve víře a ve společenství. Dnešní doba ale nabízí mnoho způsobů, jak se může mladý člověk realizovat. Je tedy potřeba nabízet „něco navíc“, být lákavou alternativou. Nebojujeme ale o „zákazníky“. Základem vztahu k dorostu musí přirozeně být křesťanská láska a důvěra. A to je zároveň ta přidaná hodnota, která umožňuje dělat akce zajímavější a dává to konkurenční výhodu oproti jiným aktivitám.

■ *Teď konečně ke tvé nové funkci kurátora. Nabízí se otázka: nepřipadáš si na to mladý?*

Ani ne. Mám přístup, že když není objektivní důvod s něčím čekat, tak nečekám. Ženil jsem se ve dvaceti, když jsem věděl, že si Bětku chci vzít. Sice jsme tehdy ještě neměli byt, ale to nepovažuju za argument. Promoval jsem ve třiatdvaceti, otcem jsem se stal ve čtyřiatdvaceti, hned jak jsme dostudovali.

Vyhovuje mi učit se za pochodu a vím, že k některým úkolům by se člověk nikdy neodhodlal, kdyby znal jejich opravdový rozsah, náročnost a odpovědnost. Být kurátorem je pro mě další takový úkol, byť uznávám, že je to zatím největší sousto.

Ve vztahu k ostatním mi to taky problém nečiní. V práci jsem mladší než všichni mí podřízení a pokud vím, nikomu to nevadí.

■ *Nebojíš se syndromu vyhoření? Působíš nadšeně a odhodlaně, jeden by mohl mít obavy, že přeceniš své síly.*

Troufám si odpovědět, že mám branický sbor tak akorát rád. Je to pro mě duchovní domov, většinu přátel mám právě zde. Je to společenství lidí sloužících Bohu a my hlavně nesmíme zapomínat, že Bůh je ten, kvůli komu tady jsme a kvůli komu všechno tohle děláme. I když se více či méně úspěšně snažím stavět Boha na první místo, nikdy nechci postavit službu sboru před

povinnosti vůči své rodině a dávám si dobrý pozor, abych nepřeceňoval svoje psychické možnosti.

Tuto funkci vnímám primárně jako pozici manažerskou. Chápu, pokud se to někomu na první poslech nezdá – kurátoři v našem sboru bývali vždy důstojní a moudří lidé oplývající autoritou, i tou duchovní. Zároveň bývalo zvykem, že osobně zastali obrovské množství práce.

S rostoucím sborem, plánovanou přístavbou a nebývalým množstvím aktivit nepovažuji takovou ambici za splnitelnou při zachování zdravého rozumu. Delegovat maximum povinností na jiné starší je základem úspěchu. Duchovně zralých osobností máme díky Bohu ve sboru a ve staršovstvu hodně, a tak nemusíme všechny zodpovědné úkoly slučovat s pozicí kurátora.

Navíc mám neustále na paměti, že na rozdíl od manželství, rodičovství nebo přijetí víry není funkce kurátora neporušitelný závazek. Pokud bych nevnímal dostatečnou podporu od faráře, staršovstva a sboru nebo pokud by se objevily jakékoli závažné osobní či vztahové důvody, jednoduše to příslovečné veslo předám někomu dalšímu a odstoupím.

A co se týče nadšení a odhodlání ve vedoucí pozici: *„Protože být králem znamená být první při každém zoufalém útoku a poslední při každém zoufalém ústupu, a když v zemi vládne hlad, a to se tu a tam ve špatných rocích stává, nosit o to veselejší oděv a smát se nahlas nad chudším jídlem, než má kterýkoli člověk ve tvé zemi.“**

■ *Proč ses rozhodl tuto roli přijmout?*

To je zatím rozhodně nejtěžší otázka. Objektivní výhody v tom nevidím žádné a co se týče potřebných schopností, myslím si, že by to mohl ze staršovstva dělat téměř kdokoli. Vedoucí pozice mě nelákají, o to víc se divím, že je tolik přitahuju. Vůbec bych o tom neuvažoval, kdyby mi ostatní starší nedali najevo podporu a důvěru.

Takže se nakonec dá říct, že do té funkce jdu kvůli přesvědčení, že ji dokážu plnit obstojně, aniž by mě zcela pohltila a spotřebovala všechen můj volný čas.

Kromě toho mě lákají možnosti osobnostního rozvoje, kterých role kurátora poskytuje bezpočet. Takové výzvy jsou podle mě pro každého člověka klíčové. Víím, že mám rezervy ve věcech emocionálních a vztahových, a chci-li tu práci dělat dobře, musím se v těchto oblastech ještě hodně naučit. A to je hodnota samo o sobě.

* C. S. Lewis, *Letopisy Narnie: Kůň a jeho chlapec*

■ *Je ještě něco, co bys chtěl říct?*

Žádný článek nemůže člověka popsat úplně, i tady jenom odhaluju jednu z tváří, které mám. Jestli chcete vědět něco víc o mé povaze, najdete si na internetu osobnostní typ INTJ, třeba na české Wikipedii je docela pěkný článek.

Tento rozhovor záměrně není životopisný. Vyprávění o dětství a trávení volného času mi připadá čtenářsky nezajímavé, tak jsem se sám sebe na nic z toho neptal.

A na závěr, budu vděčný za veškerou modlitební podporu, protože je bláznovství se pouštět do jakékoli zodpovědné funkce bez důvěry v Boha a v jeho církvev.

David Slabý

PRVNÍ KVĚTNOVÁ NEDĚLE

První neděli v květnu se bohoslužeb v Braníku zúčastnila řada hostů:

třicetiletá skupina Švýcarů z Curychu, konfirmandi z Uherského Hradiště s farářem Michalem Voglem (kterého známe z doby, kdy vedl branickou mládež), manželé z Kroměříže. Obavy, že nebude dost místa k sezení, se ukázaly jako bezpředmětné. Asi stejný počet pravidelných účastníků bohoslužeb využil prodloužený víkend k odjezdu do přírody, takže jejich místa mohla být zaplněna hosty.

Neobvyklý výklad 13. kapitoly Jeremiáše, doprovázený promítanými obrázky, se návštěvníkům velice líbil. Zvláště Švýcarům jsme však museli vysvětlovat, že i v Braníku jsou většinou bohoslužby velice podobné těm jejich. Mimořádné jsou jen „dětské“ bohoslužby první neděli v měsíci, do které se jejich návštěva strefila. Děti sice moc nebylo, ale názorný výklad určený dětem, si budou i dospělí posluchači dlouho pamatovat. Souvislost pruhu lněného plátna uvázaného kolem beder proroka a chování Božího lidu, i návod, co zlepšit: hledat Boží vůli a žít podle ní.

RČ

Zpráva o činnosti Diakonie ČCE – SCPS za rok 2014 pro FS ČCE v Praze – Braníku

Vážení bratři a sestry z branického sboru.

Držíte v ruce zprávu o činnosti našeho střediska za loňský rok. Úvodem bychom vám rádi poděkovali za loňskou intenzivní spolupráci při zajišťování potřeb našich klientů. Vedle mnoha sbírek potravin, šatstva a hygienických potřeb jsme tak získali pro naše klienty např. novou pračku, ledničku či zahradní lavici, kterou velmi ocenili obyvatelé azylového domu.

V loňském roce bylo středisko poměrně dobře finančně zajištěno, což nám umožnilo stabilizovat naše služby a v programu Ne-násilí vytvořit nový funkční pracovní tým. Služby obětem obchodu a vykořisťování poskytujeme v nově pronajatém azylovém domě, což umožňuje efektivnější a smysluplnější práci s klienty. Loni také významně vzrostl počet těchto klientů, a to jak v pobytových službách, tak v poradenství.

Nový vedoucí poradny Life –tool zaměřil pozornost na seniory a rozvíjí pro ně a jejich pečovatele cyklus školení, který jim umožní prostřednictvím nových technologií komunikovat s okolím či zajímavě trávit volný čas.

Program Ne – násilí – práce s oběťmi obchodu s lidmi a vykořisťování na trhu práce či s lidmi tímto jevem ohroženými – vedoucí azylového domu Lucie Vojtková

- V tomto programu pracujeme s lidmi, kteří jsou oběťmi obchodování či vykořisťování na trhu práce. Jedná se většinou o pracovní migranty, převážně o občany EU (hlavně z Rumunska a Bulharska). Při podezření na obchod s lidmi či v případech závažnějších způsobů vykořisťování (spojených se ztrátou ubytování a ohrožením zdraví a bezpečnosti) přijímáme klienty do pobytových služeb v rámci sociální služby azylový dům.
- V azylovém domě poskytujeme klientům bezplatně ubytování, stravu a další služby podle jejich individuální potřeby a zakázky. Vedle zajištění bezpečí a krizové pomoci, pokud je potřeba, se hlavně jedná o asistenci při uplatňování jejich práv na trhu práce, asistence při jednání s policií, zprostředkování právních služeb apod.. Loni jsme sloučili dva azylové byty a poradnu do jednoho azylového domu s kapacitou 10 lůžek na utajené adrese. Azylové ubytování jsme poskytli celkově 57 osobám. Cca 120 osob využilo odborného sociálního poradenství, a to jak v prostorách SCPS, tak v terénu v rámci terénní práce naší pražské i plzeňské pobočky. Poradenství se týká převážně pracovních právních problémů (naši klienti se setkávají často s vykořisťováním ve formě nevyplácených či krácených mezd, nedodržování bezpečnosti práce, problémech při nemoci či zranění apod.) Další několik set osob bylo osloveno v rámci terénní práce, byly jim předány materiály s preventivními informacemi a kontakty na naší službu či na další pomáhající organizace.

Prevence

V minulém roce jsme na základě 200 vyplněných dotazníků nechali vypracovat analýzu pracovních podmínek občanů EU z Rumunska a Bulharska na našem pracovním trhu. Vyšlo z ní, že až dvě třetiny těchto lidí se u nás potýkaly se závažnými pracovními – právními problémy.

Z této analýzy i z naší zkušenosti vyplývá, že hodně problémů je způsobeno tím, že migranti neznají český systém. V současné době tedy **připravujeme preventivní materiály** (jak v tištěné tak online verzi), které budou informovat tyto pracovníky v jejich jazyce o podmínkách na našem pracovním trhu a o právech a povinnostech zaměstnanců i zaměstnavatelů.

Personální zajištění: osm pracovníků na celkem 7 úvazků

Finanční zajištění: finanční prostředky od zahraničních partnerů (HEKS, KHK), část provozu azylu hradí MPSV, část terénní práce MVČR

Středisko pro zrakově postižené – Jana Červeňáková

Středisko poskytuje svoje služby lidem se zrakovým příp. kombinovaným postižením ve dvou základních oblastech:

1. Knihovna: zvuková, elektronická (digitální) a braillová

Knihovny rozšiřují možnosti získávání informací pro výše uvedenou skupinu osob způsobem pro ně vhodným a potřebným. Zároveň jde – zvláště u starších lidí - o aktivizaci jejich myšlení a zvýšení zájmu o dění kolem sebe.

2. Víkendové setkávání lidí se ZP a jejich přátel – 2x ročně a letní rekreační turistické akce

(2x 1 týden). Do této oblasti je možné zařadit i občasně doprovody, např. k lékaři či na úřad.

Všechny služby Střediska byly v loňském roce (2014) poskytovány pravidelně a v plném rozsahu. Jejich celkový přehled je možné najít na webových stránkách střediska

(<http://szp.diakoniecce.cz>).

Při poskytování služeb se snažíme brát ohled na individuální přání a potřeby jednotlivých uživatelů.

V r. 2014 využilo nabídek střediska **193** zájemců - z toho většina opakovaně a ve více oblastech. U jednorázových zájemců šlo především o nákup literatury ve zvětšeném či Braillově písmu a o poskytnutí informací o službách Střediska.

Personální zajištění střediska zůstalo stejné jako v minulých letech

Finanční zajištění: dotací MPSV, grantem MČ Prahy 9 a dary.

Finanční schodek byl uhrazen z nákladů minulých období = dar (dědictví)

Budoucnost Střediska:

Vzhledem k tomu, že svým zaměřením a obsahem jsou služby Střediska ve většině oblastí jedinečné, rádi bychom je udrželi i v příštích letech. To bude v neposlední řadě záviset na množství finančních prostředků, které získáme.

Rádi bychom také získali nové zájemce o naše služby.

Z obou důvodů se proto snažíme využívat co nejvíce možností k prezentaci našeho Střediska.

Program práce s migranty – Alena Fendrychová

Práce s migranty je součástí programu Ne – násilí. Jejím specifikem však je, že se dlouhodobě snažíme při práci s lidmi, kteří k nám přicházejí žít, obracet se o pomoc a spolupráci také na naše sbory. Jedná se hlavně o materiální pomoc, mezi různými sbory zde hlavně chceme jmenovat branický sbor a II. žižkovský sbor, které byly v loňském roce ve své pomoci velmi aktivní. V loňském roce jsme spolupracovali cca s dvaceti lidmi, kteří k nám přišli mimo jiné z Kuby, různých koutů Ruské federace (hlavně z Čechy) či z Ukrajiny.

Dále jsme navštěvovali Zařízení pro zajištění cizinců MVČR, kde jsou drženi tzv. ilegální migranti. Devatenákrát jsme tam vedli šicí dílnu, které se dohromady zúčastnilo jedenatřicet migrantů.

Personální zajištění: jedna pracovnice na půl úvazku

Odborná sociální poradna Lifetool – Rostislav Jakoubek

Nový vedoucí sociální pracovník Bc. Rostislav Jakoubek vystřídal v poradně Terezu Pleskotovou, která odešla na mateřskou dovolenou. Rostislav Jakoubek pracuje ve službě Lifetool na 0,7 úvazek, zbytek úvazku 0,3 pracuje ve středisku jako PR pracovník, (správa webu, tvorba pravidelného zpravodaje, fundraisingové akce, vše ve spolupráci s Petrou Havelkovou).

Po nástupu navštívil R. Jakoubek s poradnou Lifetool veletrh pomůcek pro handicapované a seniory INTEGRA v Rakousku, kde bylo spoustu inspirativních novinek z oblasti asistivních technologií. Byly vytvořeny nové přehledné webové stránky služby, také funguje profil na Facebooku a fotografické album poradny v aplikaci Instagram.

Poradna se v současné době úspěšně zaměřuje na využití asistivních technologií u seniorů. Velmi úspěšné jsou školení/workshopy - Tablet pro seniory, které Lifetool pořádá pro seniory i pečovatele. Školení probíhají v učebně Lifetool nebo přímo v zařízeních pro seniory. Minulý rok jich proběhlo celkem 7 a dále probíhají. Dotykový tablet je vhodný jak pro seniory, tak pro handicapované a je po něm v poradně velká poptávka.

Poradna Lifetool také navázala úspěšnou spolupráci s neziskovou organizací Život 90. Společně pracují v rámci evropského projektu UISEL, který má za cíl vzdělávat seniory v oblasti ICT. V projektu vystupuje Lifetool jako odborný garant. Také se podařilo oslovit českou firmu NETIO, která vyrábí chytré zásuvky ovládané na dálku a zdarma nám do poradny jeden prototyp věnovala.

V následujícím roce bychom chtěli rozšířit naše služby o poskytování poradenství v oblasti telepéče a tísňové péče (umožňuje starším lidem zůstat bezpečně ve svém bytě či domě), postupně oslovujeme firmy a poptáváme konkrétní pomůcky, tak abychom mohli nabídnout kvalitní poradenství pro své klienty v této rostoucí oblasti. Už dnes se podařilo do poradny zdarma získat tísňové tlačítko od firmy Cleverttech. Poradna za rok 2014 poskytla poradenství 112 klientům.

Zahraníční partneři a projekty

Velká část naší práce, konkrétně program Ne násilí, byla loni druhým rokem financována ze dvou zahraničních zdrojů – od našich partnerů z Kirchen Helfen Kirchen (Německo) a HEKSu (Hilfswerk der Evangelischen Kirchen Schweiz – Švýcarsko).

Program Ne – násilí byl vybrán do projektu Čtení pomáhá, částku cca 90 000 využíváme na zařízení azylového domu. Dále jsme podali žádost o finanční příspěvek do nadace WEIL, pokud peníze dostaneme, chceme z nich hradit právní pomoc pro naše klienty.

Jsmo také partnerem organizace La Strada v projektu Optimalizace mezioborové spolupráce v oblasti ochrany obchodovaných osob a prevence.

Hospodaření střediska v roce 2014

Náklady činily v uplynulém roce 5 298 108,15 Kč. Největší část tvořily osobní náklady (cca 68 %), náklady na služby (17%) a spotřebované nákupy (cca 10 %). Náklady byly čerpány v souladu s projekty střediska, žádné mimořádné náklady v roce 2014 nevznikly.

Výnosy činily 5 394 037, 96 Kč. Největší část tvořily nadační příspěvky od našich zahraničních partnerů (cca 58%) a dotace od MPSV (cca 36%).

Výsledkem hospodaření za rok 2014 je zisk vyšší 95 929, 81 Kč. Ziskem skončilo středisko Life – tool, kam se do výnosů dostal nerealizovaný projekt z roku 2011. Po dohodě s auditorem bude tento výsledek rozpuštěn v roce 2015. Výsledkem hospodaření ostatních programů byla 0 Kč. V programu Ne – násilí ale bylo u víceletých zahraničních projektů převedeno na výnosy příštích období (dokonce 2015) cca 400 000 Kč.

náklady		%
spotřebované nákupy	490 333,45 Kč	9,25
služby	902 033,72 Kč	17,03
osobní náklady	3 590 350,00 Kč	67,77
daně a poplatky	10 562,00 Kč	0,20
ostatní náklady	234 238,98 Kč	4,42
odpisy	30 590,00 Kč	0,58
poskytnuté příspěvky	40 000,00 Kč	0,75
celkem	5 298 108,15 Kč	100,00

výnosy		%
	165 096,10 Kč	
		3,35
přijaté příspěvky	3 103 301,99 Kč	57,53
provozní dotace	1 945 000,00 Kč	36,06
celkem	5 394 037,96 Kč	100,00

Hospodářský výsledek 2014 **95 929,81 Kč**

NEPŘIDÁŠ SE K VĚTŠINĚ,

páchá-li zlo

Nad tímto starozákonním citátem se 24.–26. 4. na seniorátních dnech mládeže v Krabčicích společně zamýšleli faráři Mikuláš Vymětal (Beroun) a Zdeněk Bárta (Litoměřice). Co je pro ně osobně tím zlem, které se v našem světě většina páchá a my bychom se měli distancovat. Pro Mikuláše to bylo mlčení ke zlu. Jako „farář pro menšiny“ se setkává s diskriminací, která je většinou společností mlčky přehlížena. Jistě, že diskriminace je zlo – ale mlčení také.

Zdeněk s mládeží hovořil o lichvě. Půjčování na nepřiměřený úrok.

Zákon chrání lidi slabé, aby nebyli tyranizováni silnějšími. Nelze jen tak jít a zbít druhého jen proto, že je slabší. Zákon slabého před silným chrání.

Právě tak je ale třeba chránit hloupého před chytřejším. Nesmíme připustit, aby někdo s lepší hlavou měl legální možnost zneužít nevzdělanosti druhých. I v médiích už se varuje před „šmejdy“, kteří zneužívají neznalosti či nepozornosti druhých a dovedou je k podpisu nevýhodných půjček či smluv.

JFP

O SVOBODĚ ČLOVĚKA

a právu na sebeurčení

Milí přátelé,

ráda bych se s vámi podělila o to, o čem přemýšlím v poslední době a co mi táhne hlavou a leží na srdci.

Myslím na to, jak je naše země malá a jak byla a je zmítána různými režimy, a že i v dnešní době je v ní ohrožena demokracie a pluralita názorů. Napsala jsem o tom povídku, které vám posílám ve víře, že vám to také něco řekne.

V době, kdy jsem se narodila, byla naše země docela slušně válcovaná totalitním režimem. Narodila jsem se v době, která byla poněkud schizofrenogenní – kdo si chtěl zachránit krk a zdravou kůži, musel ve vlastním zájmu říkat, že zelená je modrá a modrá že je hnědá. Musel tak, slovníkem jedné mojí známé, „držet pusy a vyšlapovat v zákrytu“. Kdo to nechtěl dělat, měl na vy-

branou: vězení, smrt, psychózu, nebo útěk daleko odtud. Touhle společensky tolerovanou lži jsme byli masírováni všichni, kdo jsme v tom žili. Řadě z nás se to dostalo tak pod kůži, že to už ani nenahlíží. Nejhorší na tom je to, že křivení charakteru a obracení patologie z rubu na líc a opačně se dědí podle získaných a vrozených vzorců chování. Budeme mít co dělat, abychom novou generaci vychovali v lásce k pravdě a demokracii. Byli jsme formováni do masy, stáda, které nemá právo na rozmanitost a sebeurčení. Jednotlivec byl degradován na pracovní sílu bez práva na vlastní názor a pasován do role nesvéprávného dítěte, které se nemůže rozhodovat samo za sebe a je odkázáno na rodnou stranu, která ho tiskla na svou hrud' a láskyplně mu říkala, co si má o čem myslet, co má říkat a co má dělat. Je s podivem, kolik lidí má tak krátkou paměť, že se tváří, jako by se nic nestalo a jako by ta velká devastace byla jen smyšlenkou lidí, kteří jsou tak „nedemokratičtí“, že odmítají uznat ideály tehdejší doby. Tehdejší doba se podobala maštali – všichni byli uvázaní, všichni dostali něco do žlabu a kdo měl štěstí, tomu vymetli podestýlku a připustili k němu býka. Bezstarostný život kalila jen hrstka volnomyšlenkářů, kterým se podařilo vidět přes špatně sbitá prkna maštale ven, a tak občas donést zprávu o tom, že venku svítí sluníčko, kvete louka a že v řece u brodu je voda čistější a ne tak zkalená.

Proti těmto zprávám byl tehdejší režim pojištěn sdělením, že v té krajině se prohánějí gauneři, lidé jsou zotročováni nelidskou prací a je to tam tak prohnilé, že tam mohou žít jen zpátečníci a zavrženíhodní jedinci, kteří nepochopili, že žijí včerejškem a že světem obchází strašidlo kapitalismu, které je zhoubné.

Donucovacími prostředky, které nám nutili toto memorovat, tehdejší režim nešetřil... počínaje zastrašováním a konče brain-washingem.

No, a v dnešní době si kladu otázku, jak je možné, že lidé tak rychle zapomněli, co to bylo za hrůzu hrůz. Jak rychle předsedlali z vuřtového socialismu do klanění se zlatému teleti v podobě něčeho, co se sice vydává za kapitalismus, ale před čím mají západní země stále velký časový náskok.

Proč o tom píšu zrovna teď a tady? Když jsem začala chodit do Branického sboru, neměla jsem poněti o tom, kolik lidí tu dokázalo žít, aniž by si pošpinili svědomí a aniž by přestali být slušnými lidmi. Z kolika z nich vyrostly krásné osobnosti na duchu a na těle, bez neurosy, ohnutých zad a pokřivené páteře. A jak toto poselství bylo předáváno z generace na generaci. To, co je drželo pohromadě a při zdravém rozumu, byly dvě věci – víra v Boha a osobnost faráře. (Mimochodem, všimli jste si, že když chce někde nějaký nedemokratický režim upevnit svou pozici, likviduje především Písmo a pak i to ostatní?) První

farář, se kterým jsem se v branickém sboru setkala, byl farář Luděk Rejchrt. Nikdy jsem nebyla svědkem toho, že by někomu upíral právo na volbu a sebeurčení. S každým zacházel jako s osobností, která má svůj vlastní tvořivý potenciál. Vždycky vycházel z dané situace a z hlediska duchovního s ohledem na možnosti a schopnosti toho kterého člověka, který k němu přišel s nějakým zádrhelem. Jinými slovy, nikdy nezacházel s tím člověkem jako „s malým dítětem“, nebo malým hloupým dítětem, které neví, že žlutá je fialová a bílá černá. V tomto pokračuje i jeho nástupce farář Jaroslav Pechar.

Aby člověk mohl být osobností a měl právo na sebeurčení, musí projít určitým formováním charakteru. Musí se naučit rozlišovat a chápat věc v souvislostech a složitostech. Musí umět pochopit, že i v té největší tmě je kus světla a ve světle že je kus tmy. Že nic není černobílé ani jednoduché. Vzpomínám si, jak začátkem devadesátých let k nám na knižní trh přišla řada zaručeně osvědčených receptů na jednoduchá řešení: „Jak být úspěšný“, „Jak působit na lidi“, „Jak se stát minutovým manažerem“, „Jak uhájit svou existenci“ – těch receptů na téma jednoduše, snadno a rychle – tu byly na knižním trhu mraky. A nikde mezi nimi nebyla knížka na téma „Jak v hyenismu zůstat slušným člověkem“. Jako protijed těmto rychlokvašeným návodům tu znovu rozkvetla Česká biblická společnost. „Člověk nemusí být zrovna Dale Carnegie nebo Vincent Norman Peale, aby pochopil, že Ježíš je skutečně alfou i omegou veškerého snažení a bytí. Že bez něho si „ani neškrtneme“, pokud nechceme být hlší a slepí k vlastním chybám, k vlastním selháním a nemalé plejádě i některých našich vlastností, které nejsou zrovna košer.

Člověk, který zná svá omezení, své limity, své průšvihy a tak dál, má větší pochopení a toleranci k těm druhým. Je osvobozen od vlastního já, sobeckého, ambiciózního, a povznese se nahoru k pomoci druhým, aniž by si namlouval, že má patent na rozum.

Nabízí se otázka: Co tím chtěl básník říci? Chtěla jsem tím říci, že mám branický sbor ráda. Že mám ráda oba faráře i spoustu lidí, kteří v tom sboru jsou, kteří jsou tvořiví, úžasní a schopní, aniž by měli potřebu si hrát na něco, co nejsou, a kteří jsou sami sebou v tom dobrém slova smyslu. Zbožným přáním „básníka“ je to, aby se toto bohatství zúročilo i v dalších generacích.

To vám všem přeji.
Vaše Martina

VÝLET MALÉHO DOROSTU

do Třeskopsk

V sobotu 25. 4. se 10 dětí z malého dorostu vydalo vstříc hrdinům jednoho z nejoblíbenějších českých komiksů, Čtyřlístku. Již v 7.00 ráno byli všichni účastníci na Hlavním nádraží. Naše cesta vedla do vesnice Staré splavy, která je na břehu Máchova jezera (Máchovo jezero je dle Čtyřlístku rybník Blaťák). Odtud jsme pokračovali naučnou stezkou kolem celého jezera (11 km) až do vesnice Doksy (Třeskopsky). Zde se v místní knihovně nachází muzeum Čtyřlístku, kde si děti mohly přečíst mnoho výtisků tohoto časopisu, kreslit obrázky nebo se dozvědět něco o historii časopisu a o jeho tvůrcích. Počasí nám přálo, děti byly veselé a jsme rádi, že jsme mohli společně prožít krásný den!

Za malý dorost Adéla Bedrníková

BIBLICKÁ STEZKA 2015

regionální kolo

Jako už mnohokrát, i letos se zúčastnil náš dorost soutěže Biblická stezka.

Tato akce je pořádána Dorostovou unií (organizace zastřešující dorosty převážně – ale zdaleka nejen – z Církve Bratrské). Během ní hledají tříčlenné hlídky podle mapy po lese stanoviště, na kterých plní nejrůznější úkoly (biblické, znalostní, šikovnostní, vytrvalostní atd.).

Tentokrát se za náš dorost vydaly soutěžit dvě hlídky ve složení *Amélie Rabelová, Anna Procházková, Verča Mazná* a *Daniel Friedrich, Hana Bedrníková, Michaela Mazná*.

Obě se umístily v první pěťici. Ta úspěšnější z nich (druhá jmenovaná, na fotce) dokonce skončila s přehledem na prvním místě a postupuje tak i do finálního celorepublikového kola, které se uskuteční 6. června.

Tadeáš Friedrich

NAŠE ULICE

Po oslavě svých devadesátých narozenin měla sestra Iva Drápalová na krku nový náhrdelník. „To mi dala naše ulice,“ řekla na vysvětlenou. Nebývá běžné, aby „ulice“ vnímala, že sousedka má narozeniny, natož, aby jí koupila dárek. Co je to za ulici?

RČ

Dnes už si málokdo vzpomene, kdy přesně začaly schůzky žen z naší ulice. Bude to jistě již nejméně patnáct let... Tehdy mě rozzlobily opakované

drobné krádeže. Rozhodla jsem se něco proti tomu podniknout. Vzpomněla jsem si, jak bylo za války v Anglii běžné „fire watching“, tj. hlídání, jestli někde nevznikl po bombardování oheň. Napadlo mě, že bychom si i my mohli vzájemně hlídat domy před případnými zloději. A tak jak jsem byla v ráži, obešla jsem všechny domy v naší (podotýkám krátké) ulici a pozvala k nám všechny ženy a jednoho osamělého muže.

Napekla jsem koláče, připravila kávu a čekala. Přišli kupodivu všichni. Sice byli poněkud rozpačití, ale přišli. Nejdříve jsme se vzájemně představili a já jsem pak vysvětlila svůj poměrně jednoduchý plán: Vyměníme si telefonní čísla a uvidíme-li někoho cizího podezřele obcházet sousedův dům nebo zahradu, telefonicky souseda upozorníme. Stanovili jsme si datum příští schůzky, na které už jsme mohli rozdat docela profesionálně vyhlížející seznam účastníků a jejich telefonní čísla. Na druhé schůzce už nebyl jen můj koláč, ale celá řada chutných příspěvků od dalších sousedek a rozhodnutí se opět sejít. I když nás krádeže už tolik netrápily, rozhodnutí setkávat se zůstalo a postupně se měnily vztahy v celé ulici. „Dříve jsem znala lidi jen tak od vidění, ale teď mám skutečné sousedy“, vyjádřila změnu jedna „sousedka“. Lidé se spolu zastavují na kus řeči, vyměňují si sazenice, dělí se o případnou nadúrodu ovoce a ořechů a řidič automaticky zastaví a nabídne svezení. Pohoda se přenesla i na děti. Nejenže vesele zdraví, ale když jsem nesla nákupní tašku, hned se nabídly, že mi nákup odnesou.

Ulice se takto schází třikrát či čtyřikrát do roka již mnoho let. Když se někdo odstěhuje nebo umře, pozveme nového majitele, který bývá zpravidla velmi překvapen, ale pak rychle zapadne do našeho společenství. A dokonce se naší ulicí i chlubí. Koláče už ani nemusím péct – pokaždé se sejde tolik obložených chlebiček u sladkého i slaného pečiva, že je ještě i na rozdávání. Stane se, že i mimo schůzky najednou někdo zazvoní a jsem obdarována tu štrúdlm, tu palačinkami, ba dokonce i celým korejským obědem od mé korejské sousedky.

Stále žasnu nad tím, jak bylo vlastně snadné překonat anonymitu a odcizení.

Snad bude toto svědectví pro někoho návodem, jak se o něco takového pokusit i jinde. Věřím, že i tímto způsobem se dá svědčit o lásce Kristově.

Iva Drápalová

NAŠE PODPORA

pro nepálské studenty

Už předminulé staršovstvo rozhodlo, že budeme pravidelně přispívat křesťanům v Nepálu tím, že budeme sponzorovat nepálského studenta teologické školy. A tak náš sbor pomáhal přes nadaci „Mezinárodní potřeby“ vystudovat postupně třem mladým Nepálcům. Byli to Vanatlanga Chettri, Daniel Mohato a Daud Tamang. První dva školu úspěšně dokončili a zapojili se do práce v církvi v Nepálu. Poslední ze studentů, Daud Tamang (který vyrůstal v křesťanském domově pro sirotky), studoval tak úspěšně, že místo předpokládaného ukončení studia v příštím roce skončí studium již letos v červnu.

Nepálská církev je jednou z nejrychleji rostoucích na světě. Nyní se zde odhaduje asi milion křesťanů, ale zároveň je veliký nedostatek dobře připravených služebníků, protože v zemi není pro jejich studium žádná škola. Studium na školách v severní Indii je pro chudé nepálské křesťany velmi drahé. Výběr studentů pro studium dělá místní pobočka organizace International Needs (u nás je pobočka této organizace – Nadace Mezinárodní potřeby). Podporu mohou dostat jen ti studenti, kteří se už před studiem aktivně zapojují v církvi. Cena za rok studia je pochopitelně vyšší než výdaje na sponzorství dítěte v tzv. adopci na dálku třeba u Charity či Adry. Podporovaný student má kromě zaplaceného školného na 1 rok, ubytování a stravy, zaplacenou i jednu cestu domů z indického města Dehradunu do Nepálu. Druhou cestu a některé další výdaje platí rodina. Toto vše za našich 19.200 Kč. Student několikrát ročně píše sponzorům dopis. Dopisy našich studentů jsou v překladu uveřejňovány v Bráně. Další podrobnosti o podpoře studentů si lze přečíst na stránkách nadace.*

Nadace Mezinárodní potřeby v ČR organizuje pomoc křesťanům i v některých jiných zemích a podporu práce křesťanských lektorů na školách v ČR (viz program Zdravá mládež).

A ještě pro zajímavost: Nadaci vede Ing. Petr Horáček, který před několika lety náš sbor navštívil a vyprávěl nám, co pro něj zrovna náš sbor kdysi znamenal. Jako student střední školy (asi v r. 1980) zaklepal na dveře našeho kostelíka, aby se zeptal, jak vypadá Bible, o které tak hanlivě mluvil ve

* <http://mezinarodni-potreby.cz>

škole jejich profesor dějepisu. Otevřel mu bratr farář Luděk Rejchrt – a tak pro mladého Petra začala cesta k Bohu. I když byl v našem sboru jen necelý rok, protože se jeho rodina odstěhovala z Prahy, byla to pro něj důležitá doba. Nadaci vede již více let a také na místě v Nepálu mohl poznat práci místní pobočky IN.

Nové staršovstvo rozhodlo, že v podpoře nepálské církve budeme dále pokračovat a budeme podporovat dalšího studenta či studentku z Nepálu.

Nyní se postupně dozvídáme, jaké hrozné následky mělo v Nepálu nedávné zemětřesení. Ještě horší zprávy jsem ale objevila na internetových zahraničních křesťanských stránkách. Zemětřesení totiž udeřilo v sobotu. A sobota je prý v Nepálu volný den – proto se většina nepálských křesťanů schází právě v sobotu dopoledne. A protože se křesťané scházejí veřejně teprve od roku 1990 a většinou to jsou chudší lidé, tak budovy, které si pronajímají pro setkání, jsou špatné a mnoho jich spadlo. Četla jsem svědectví jednoho křesťana z Kátmandú. Jeho sbor byl právě shromážděn v šestém podlaží sedmipatrové nekvalitní budovy. Zahynula asi třetina členů sboru, mnozí byli raněni, ale již další sobotu se opět sbor sešel na provizorním místě. Jiné sbory dopadly mnohem hůř. Zprávy o ztrátách mezi křesťany se teprve postupně zjišťují. Bohužel se nemůžeme dozvědět, co je s „našimi“ bývalými studenty Vanatlangou Chettri a Danielelem Mohato, ani nevíme, do které části Nepálu šli sloužit. Náš poslední student, Daud, který právě končí studia, je stále ještě v semináři v Dehradunu v Indii. Zde pocítili jen menší otřesy .

Jitka Zvánovcová

POVÍDÁ SE... PODLE TÓRY

Nico ter Linden, úterý 19. května v 18 hodin

Za osobní přítomnosti autora, nizozemského teologa a kazatele reformované církve, se v úterý 19. 5. v 18.00 koná prezentace nového českého vydání jeho knihy – převyprávění biblických příběhů z Pěti knih Mojžíšových. Z velkorysého šestidílného projektu, jenž se v Nizozemí setkal s překvapivým ohlasem,

v češtině už dříve vyšel jeden novozákonní svazek („Povídá se... podle Marka a podle Matouše“).

Autorovy knihy se čtou tak dobře patrně právě proto, že vedle teologických důrazů tzv. amsterdamské školy a rozhovorů se židovstvím čerpá také z vlastních kazatelských a pastoračních zkušeností. Řadu let působil na menších sborech a také ve vězeňské duchovenské službě, nežli vystoupil na kazatelnu jednoho z největších amsterdamských kostelů Westerkerk, odkud již vedla cesta do televizních a rozhlasových pořadů, a nakonec k spisovatelské dráze. Nico tel Linden se soustředí na narativní látky, tedy na příběhy, na jejichž sílu i půvab se v dnešní Evropě tolik zapomíná. Nechce moralizovat, ani dokazovat, ani poučovat o historických a geografických reáliích biblické doby; naopak ukazuje, že biblické příběhy ve starých orientálních kulisách – a právě v nich – mohou být modernímu člověku nečekaným zdrojem životní radosti a inspirace.

Prezentaci s autogramiádou uvede dr. Martin Prudký z katedry Starého zákona Evangelické teologické fakulty v Praze, krátké ukázky přečtou Jana Franková i autor. Těšíme se také na hudební doprovod Davida Rejchrtu. ■

NOC KOSTELŮ

pátek 29. května ve 20 hodin

Noc kostelů je výjimečnou příležitostí, kdy se v celé Praze otevírají kostely návštěvníkům. Zvědavost, ale také hlubší otázky je vedou na místa, na která si v běžném životě ani nevzpomenou. Chceme-li je oslovit a zaujmout, měli bychom i této příležitosti využít. Děkujeme Lídě Holé za přípravu aktualizovaného letáčku s informacemi o našem kostele a sboru. Máme také připravena tři krátká neformální oslovení (20.00 Pechar „kdo jsme“ – 21.00 Holý „co děláme“ – 22.00 Dus „v co věříme“). Spoléháme však na pomoc dalších členů sboru, aby s námi aspoň jistý čas strávili, s návštěvníky pohovořili a třeba si i zazpívali. ■

VERNISÁŽ MÁŠI ŠORMOVÉ

V neděli 10. května 2015 jsme se zúčastnili vernisáže výstavy obrazů Máši Šormové: krajiny, cesty do světa, kříž, květiny.

Máša byla dlouholetou členkou branického sboru. A tak není divu, že se s jejími obrazy s podobnou tématikou můžeme setkat v mnoha branických domácnostech.

OBSAH 5/2015

Vítejte	2
pravidelný sborový program	
Letnice – Znamení, která nás provázejí	3
z Postily Lud'ka Rejchrt (Mk 16,15–20)	
O čem jednalo staršovstvo	5
zápis z 754 a 755. schůze staršovstva	
Rozhovor „Blafa“ s kurátorem aneb co je zač ten nový kurátor?	7
První květnová neděle	12
bohoslužeb v Braníku se zúčastnila řada hostů...	
Nepřidáš se k většině, páchá-li zlo	13
O svobodě člověka a právu na sebeurčení	13
Výlet malého dorostu do Třeskoprsk	16
Biblická stezka	17
Naše ulice (Iva Drápalová píše nejen o „domobraně“)	17
Naše podpora pro nepálské studenty	19
Povídá se... podle Tóry (Nico ter Linden 19. května v Praze)	20
Noc kostelů (v pátek 29. května)	21
Vernisáž Máši Šormové	22
Obsah a tiráž	23
Zpráva o činnosti našeho partnerského střediska Diakonie	příloha

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXI. ročník, číslo 5/květen 2015

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděle v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

Na obálce: výprava malého dorostu do Třeskoprsk.

Fotografie: dorost Tomáš Bedrník, většina ostatních Vlasta Urbánková.

Srdečně zveme na

BENEFIČNÍ KONCERT

hebrejských písní
a klezmerové hudby

v podání souboru

NOACH

řídí a slovem provází doc. Tomáš Novotný

neděle 31. května 2015 v 17 hodin

Evangelická církev metodistická

Praha 2, Ječná 19

Při koncertě proběhne prezentace nového CD

Dobrovolné vstupné ve prospěch Střediska pro zrakově postižené

